

"Ανεμνήσθην πακέτων,
μπαρουτιών καμινέτων,
και πνευμάτων κι' αμβύκων.

Και τὰς δύο μου χεῖρας
διεπέτασα κλαίον
πρὸς πεσόντας σωτήρας
Κεντρικῶν φαραλλῶν.

Κι' ἔθ' ἠερμὴ προσευχὴ μου
ἀνυψοῦτ' ἐν αἰγῇ
τὸν κομητήν νὰ φθάσῃ.

"Ἢ δὲ δόλια ψυχὴ μου
καθὼς ἀνυρθοῦ γῆ
ἐδιψοῦσε θανάτῳ.

"Ἄλλ' ὄμως μέσῳ ὅτῃ χαρὰ κλάψε και σὺ, βρὲ βλάχα—
Θανάτῳ δὲν θὰ βλέπῃς πιά μὲ τὴν χερσποφλάχα.

Και νῦν περιανδρῶμεν
τὰ τόσα μας τὰ ράκη,
και νῦν ἀποπνάζομεν
ληθάργους, στενοβάχη.

Εἰς ἕχον γρήγορον κι' ἄργον
τραγουῖδια νέων Ἑκπουργῶν.

Φ.— "Ανεμνήσθην Δραγοῦρη, ὄντως ἀνδρα σεβαστῶν
και τὰ μάλιστα ἄγαστον.
Προχωρεῖ μὲ τὴν Ἐλγῆ,
μὲ τὰ Γραπονάκια του,
και μὲ τὰ σπῆρα του μαλλιά...
τᾶχει τὰ χρανάκια του.

Τι χαρὰς και τί σαντούρη!..
συμποραῖς σὺν τὴν Κασοάνδρα
μὴ μαντεύῃς πιά, χαλινοῦπη.

Νὰ κυβέρνησῃς καινούργια
μὲ τὸν ἄριστον τὸν ἀνδρα
τοῦ μεγάλου τοῦ Τρικούπη.

Τοῦτον θέλουν κορυφαῖοι τῶν κομητῶν ἀρχηγοί,
τοῦτος τώρα πρὸς λιμένας ἡσυχίας ὀδηγεῖ.

Τοῦτος και ὅτῃ Βασιλγῆ
μὲ τρανὴ λαλεῖ λαλιὰ,
πλὴν κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἐλγῆ
φέλλω κάτωσπῆρα μαλλιά,
ποῦ φωνάζουνοι δουλειά.

Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Καλλέρρηγ,
τῶν Καλλέρρηγων ὁ γόνος,
ὁ κι' ἐν λόγους, ὁ κι' ἐν ἔργους
βουλευόμενος ἡμερώνας.
Εἶναι και γλυκὸς πολὺ.
Ἐμνήσθῃτω, Φασουλή.

Π.—

Φ.— Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Ζορμπᾶς, ἀρχηγὸς δημοφιλῆς
τοῦ Ἐυδέσμου τοῦ τρανοῦ,
ἐνθους στρατιώτης νοῦ
και συνείσεως πολλῆς.

"Ἐμνήσθῃτω καθὼς κι' ἐγὼ
τὸν καινούργιο στρατηγὸ,
ποῦ πρὸς ἔργα μᾶς καλεῖται...
Ἐμνήσθῃτω, Φασουλή.

Π.—

Φ.— "Ἄλλ' ὄμως ἀνεμνήσθῃμεν κι' Ἄνδρειαν τὸν Μζαούλη,
τρανὸ θαλασσοπολι,
φέρων ἄξιος ὄνομα θαλασσοῦνης εὐκλείας,
και τὸν Παναγιωτοῦπολιον τὸν τῆς Αἰγυπταίας,
ἀντάξιος θεράποντα γῆ τὴν σοφὴν Παλλάδα,
ποῦ λείει και τάστατα του μὲ χάρι κι' ἐξυπνάδα.

Π.—

"Ἄς ὀμνήσθῃν και τοῦτοι,
βρὲ Φασουλή ταυφούτη.

Φ.— Ἐμνήσθῃμεν, βρὲ Περικλῆ, καιρούς ἀρμετανίους,
κι' ὅ ἐστιν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους.
πῶς ὁ Φικιῶρης Ἰππουρὸς τῆς Θέμιδος καλεῖται,
διὸ τῆς Λακεδαιμονίους ἐνθουσιῶν πολιταί.

Μεταξὺ τῶν εὐδαίμωνων
ἔφθασε κι' αὐτὸς εὐδαίμων...
τοῦτον ἔστειλε πρὸ χρόνων
βουλευτήν ἢ Λακεδαιμόν.

Π.—

"Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Φικιῶρης,
κἀλλιστος ἐν ἐκκηγόρας.

Καὶ ἕνα τραγουῖδι
γῆ τὸν Σκουλοῦδη.

Π.—

Και τὰ πρῶτα τὰ καρδιὰ
εἰς τὸν Στέφανο ἔμιλον,
και μὲ χλιτα παρακάλα
τὸν θερμοπαρκαλοῦν.

Τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Κόντας, τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Ράλλης:
Ἐλα, Στέφανε, και σὺ,
ποῦχεις γνάσι περῆσῃ,
περισύματα νὰ βγάλῃς.

"Ἐλα, Στέφανε, σὲν ὀκλιε
μὲ τὸν Στέφανο τὸν ἄλλο
νὰ μᾶς βάλῃτε σὲν ἄρῳμο
και ὅτῃν τάει και ὅτῃν νόμο.

Στέφανε, καλά στοχάσου,
κι' ἔλα τώρα νῶτα μπάνει.
Ἐλα δεῖξε μᾶς, και μᾶνε,
και τὰ φῶτα τὰ δικά σου.

"Ἐλα νὰ συχάσουν ἔλα,
κι' ἄνοιξε τὴν πορτοῦρα
και μὴν κἀνῃς τὸν φτωχὸ.

Μὴ μᾶς γράφῃς σὲν πατοῦνα,
μὴν ἀφῆνῃς σὲν φουρτοῦνα
τὸν Δραγοῦμὴ μοναχὸ.